

SVATÁ HORA

ČÍSLO 3 • 2008

Rozhovor s generálními konzultory Juventiem Andrade a Jackem Dembkem I.

30 let od požáru Svaté Hory

Z výroční schůze Matice Svatohorské

Dobrá kniha – Arnošt z Pardubic

Kázání apoštolského nuncia při Korunovaci

Svatosti – milníky na cestě k Bohu VIII.

OBSAH

Úvodník

Zázračný hadr a odvaha k hlásání... **3**

Naše pravidelné otázky

Rozhovor s Juventiem Andrade a Jackem Dembkem I. **4**

Zprávy

Zprávy ze Svaté Hory **11**
 Opravy na Svaté Hoře **12**
 Proslov k 30. výročí požáru **13**
 Z výroční schůze Matice Svatohorské **15**

Spiritualita

Dobrá kniha – Arnošt z Pardubic **17**
 Běžet za vozem **19**
 Kázání apoštolského nuncia
 při Korunovaci **20**
 Svátosti – milníky na cestě k Bohu VIII. **23**

Informace

Bohoslužby, exercicie, úřední hodiny **24**

Zázračný hadr a odvaha k hlásání...

Nedávno jsem se octl v jednom nákupním centru v Praze. Zachytila mě tam paní, která prodávala zázračné utěrky, které utrou všechno a samy se neušpiní. Zapatlala zrcadlo a vyčistila je. Je možné, že to funguje. Proč by to nefungovalo? Bylo velmi nesnadné ubránit se a nekoupit.

To, co mě zaujalo, byla však spíše její odvaha oslovit, zaujmout a nepustit.

Jistě, její počínání se podobalo jednání kejklířů a šarlatánů na středověkém jarmarku, ale přece... Byla do své práce ochotna dát všechno a začínala tím, že upoutala pozornost kolemjdoucích.

Jak je to se mnou?

Přiznám se, že bych její práci dělat nemohl. Kvůli hadru, třebaže zázračnému, bych se neexponoval. Asi bych nemohl být ani pojišťovákem, i když mi jeden podnapilý svatebčan kdysi složil kompliment právě tím, že bych dle jeho názoru byl dobrým pojišťovákem a že je mě na kněze škoda. Prostě to, čemu věnuji své síly a čas, musí mít pro mě větší hodnotu a smysl, než si jen vydělat peníze. Asi i to je znamením mého povolání, nevím...

Snaha oné paní zaujmout (a samozřejmě mnoha dalších lidí v nejrůznějších povoláních) nám křesťanům ve vztahu k evangeliu chybí. Jsme příliš stydliví, když máme někoho zaujmout a získat pro Boha.

Nemáme-li odvahu sami ze sebe, mějme ji alespoň pro nesmírnou hodnotu Božích věcí. Je důležité se odhodlat, protože evangelium je zvěst – čili někdo ho musí zvěstovat. Navíc tato odvaha také svědčí o tom, jak důležitou skutečností v našem životě je Bůh.

P. Stanislav Přibyl, CSSR

Tváří v tvář širokému a rozmanitému panoramatu lidských strachů praví Boží slovo jasně: kdo se „bojí“ Boha, „nemá strach“. Bázeň Boží, kterou Písmo definuje jako „počátek pravé moudrosti“, se kryje s vírou v Boha, s posvátným respektem k jeho autoritě nad životem a světem. Být „bez bázně Boží“ je totéž jako stát na jeho místě a cítit se pány dobra a zla, života a smrti. Kdo se však bojí Boha, postřehne v sobě bezpečí, které zakouší dítě v náručí své matky. Kdo se bojí Boha je klidný i uprostřed bouří, protože Bůh, jak nám zjevil Ježíš, je Otcem plným milosrdenství a dobroty.

Benedikt XVI., Angelus, 22. 6. 2008

Fotografie na titulní straně časopisu:

Apoštolský nuncius,
 arcibiskup Diego Causero
 při Korunovaci,
 1. června 2008

Fotografie v časopise: Stanislav Přibyl, Jan Traxler,
 Miroslav Zelenka a archiv Svaté Hory

Mohl bys mě doprovodit jako gentleman...

Na přelomu března a dubna 2008 se konala v pražské provincii redemptoristů generální vizitace. Vedli ji dva redemptoristé, kteří se stále poštuchovali jako rodní bratři. Pocházejí však každý z jiného koutu světa a oba jsou ve svých oborech na slovo vzatí odborníci.

S Juventiem Andrade, Indem z Bangalore, a s Jackem

Dembkem, Polákem z Toruň, jsme si povídali jedno nedělní dopoledne.

Na úvod bych se vás zeptal, kdo jste, odkud pocházíte a jaké jste měli dětství a mládí?

(Juventius Andrade): Narodil jsem se 21. května 1958 v Bombaji, v Indii, kde jsem také vyrůstal. Byli jsme čtyři děti. Maminka zemřela, když mi bylo patnáct. Chodil jsem do školy a poté, co jsem dokončil studia na univerzitě, jsem rok pracoval. Pak jsem se rozhodl vstoupit k redemptoristům. Proč jsem uvažoval právě o redemptoristech? Zřejmě proto, že redemptoristé chodili každých pět nebo šest let do naší farnosti na misie. Už tato skutečnost ve mně budila zájem. Dalším důvodem byla velká úcta, kterou v Indii chováme k Matce ustavičné pomoci. Každou středu v Bombaji do kostela, kde je vystaven tento obraz, přichází po celý den kolem 60 tisíc lidí různého vyznání. Máme tam dvanáct novén k Panně Marii Matce ustavičné pomoci ve čtyřech různých jazycích. Tak vlastně vděčím

Matce ustavičné pomoci za své duchovní povolání, na její přímluvu. A právě na svátek Panny Marie Matky ustavičné pomoci 27. června 1981 jsem skládal své první sliby.

Pamatuji si, že když jsem rozpoznával své povolání, řekl jsem svému otci: „Přemyslím o tom, že se stanu redemptoristou.“ A on se mě zeptal: „Myslíš to vážně, nebo je to jen chvilkový nápad?“ Řekl jsem: „Myslím to vážně. Co si o tom myslíš?“ On mi nato odpověděl: „Každý den jsem se modlil, aby si Bůh vybral jedno z mých dětí pro svou službu. A když mé prosby Bůh vzal vážně, kdo jsem, abych řekl ne?“ Tím mi dodal odvalu, bylo to pro mě velké povzbuzení.

Studoval jsem v redemptoristickém semináři v Bangalore. Na kněze jsem byl vysvěcen 24. dubna 1988. Po vysvěcení jsem se jako většina redemptoristů zabýval různými formami kněžské služby – chodil jsem na misie, dával exercicie, pracoval s mladými lidmi. Také jsem učil v semináři. Pak jsem studoval Písmo na římském Biblicu a semestr na Židovské univerzitě v Jeruzalémě. Když jsem se vrátil ze studií, byl jsem zapojen do formace seminaristů. Také jsem opět v semináři učil – Písmo, hebrejštinu, homiletiku. Byl jsem tam také děkanem pro studijní záležitosti. Ale vždy, když jsem měl volno, když jsem nevyučoval v semináři, chodil jsem na misie nebo vedl exercicie pro kněze a řeholníky. Prázdniny tak pro mě byly „změnou práce“. Dvakrát jsem byl zvolen provinciálním konzultorem. V roce 2003 jsem byl potom zvolen generálním konzultorem. Od té doby mám základnu v Římě, ale spíše jsem takovým „redmp-touristem“ – redemptoristou-turistou, protože být generálním konzultorem znamená především navštěvovat spolubratry-redemptoristy, kteří žijí a pracují v nejrůznějších částech světa. A to je také důvod, proč jsem nyní tady v České republice.

(Jack Dembek): Můj příběh nebude tak dlouhý jako mého spolubratra, protože jsem o tři roky mladší (smích). Narodil jsem se v roce 1961 a od svých šesti let jsem bydlel v polské Toruni ve farnosti, kterou spravovali redemptoristé. Je zde velký kostel a také poměrně početná komunita – 35 kněží a bratrů, a také velmi aktivní skupina mladých lidí. Po životní události, kterou nazývám svým obrácením, jsem se zapojil do pastoračních aktivit pořádaných pro vysokoškolské studenty, protože sám jsem studoval matematiku. Tak jsem docela dobře poznal redemptoristy. Rád bych se podělil s takovým zajímavým momentem, jak začal vůbec můj příběh v církvi.

Moje kamarádka, které bylo stejně jako mně sedmnáct, mi řekla, že se v její farnosti budou konat exercicie pro mládež. Abych řekl pravdu, moc mě to nezajímalo. Byl jsem ze severního Polska, kde bylo náboženství něčím velmi formálním.

Musel jsem tedy chodit každou neděli do kostela, musel jsem chodit na hodiny náboženství, ale to bylo všechno. Neminstroval jsem a do jiných aktivit ve farnosti jsem se nezapojoval. Proto i duchovní cvičení bylo pro mě něčím nadbytečným. Ale tato kamarádka mi řekla: „Víš, mám strach jít domů sama, až to večer skončí. Je už tma... Tak bys mě mohl doprovodit... Jako gentleman...“ A tak jsem tam chodil s ní!

Z exercicií si toho moc nepamatuji. Vedl je jeden redemptorista, kterého samozřejmě dnes už znám. Poslední den, před mší svatou, se mě onen kněz zeptal, zda bych nemohl přečíst čtení. Řekl jsem: „OK, mohu ho přečíst, proč ne?“ Po mši mě zastavil a zeptal se: „Umíš zpívat, vid? Poznám to na tvém hlase.“ Řekl jsem mu: „Ano, umím.“ „A hraješ na nějaký nástroj?“ ptal se dál. „Ano, hraji na kytaru,“ odpověděl jsem. A on nato: „Já vím, že nejsi z této farnosti, ale právě jsem začal dávat dohromady kapelu pro mladé lidi. Nechtěl by ses k nám přidat?“ Řekl jsem: „Dobře, proč by ne?“ A tak to začalo. Měli jsme společné zkoušky, na kterých jsem musel být, nejméně dvakrát za týden. Tím jsem se naučil žít v komunitě a poznal jsem redemptoristy. A o šest let později, když jsem dokončil studium na vysoké škole, jsem se rozhodl, že právě toto bude moje životní cesta.

Vyprávím to proto, že někdy velmi nepatrný okamžik, velmi banální věc, o kterou může člověk požádat mladého muže nebo mladou ženu, jeho nebo ji potom přivede k objevení Boží vůle. Nesmíme se ostýchat požádat mladé lidi, aby pro církve něco udělali, protože to je způsob, jak se rodí povolání k řeholnímu životu a ke kněžství. Někdy z malých věcí, jako přečíst čtení, nebo jako v mém případě, doprovodit slečnu, která se bojí jít sama potmě domů, vznikají veliké věci!

Když jsem tedy dokončil vysokou školu, vstoupil jsem v roce 1984 k redemptoristům. V roce 1986 jsem skládal své první sliby. Na kněze jsem byl vysvěcen v roce 1991. Poté, co jsem studoval ve Spojených státech, v Římě a v Polsku, jsem začal učit v našem semináři. Vyučoval jsem logiku, filozofii a některé další předměty filozofického zaměření. Vždycky jsem rád kázal, a tak, když jsem měl volno, když jsem nevyučoval, vypomáhal jsem na misiích nebo při obnovách farností, vedl jsem také exercicie pro kněze a řeholníky. Byl jsem provinciálním vikářem v naší provincii, což bylo docela náročné, protože polská provincie je největší provincií v celé kongregaci – má 390 členů. Potom jsem byl představeným komunity v Krakově, kde byla početná skupina lidí – třicet kněží, dva bratři a čtyřicet studentů. Byl to docela velký úkol. A pak jsem byl najednou a neočekávaně v roce 2003 zvolen generálním konzultorem. V generální radě jsem zodpovědný za formaci, a také mám na starosti ekonomiku naší kongregace.

Co pro vás znamená být redemptoristou?

(J. D.): Když jsem byl v posledním ročníku na vysoké škole, poznal jsem různé typy řeholního života a uvažoval jsem o nejrůznějších kongregacích a řádech. Přemýšlel jsem o tom, že budu dominikánem nebo benediktínem nebo snad karmelitánem... U každého z nich jsem vždycky našel prvek spirituality, který se mi líbil. Uvažoval jsem o dominikánech, protože to jsou muži knih, o karmelitánech, protože když mi bylo něco přes dvacet, velmi se mě dotkla spiritualita svatého Jana od Kříže. Ale pak jsem si uvědomil, že redemptoristé, tedy naše kongregace, je v církvi něčím výjimečným: že jsme v samém středu poselství církve, že hlásáme hojnost Ježíšovy lásky, hojnost vykoupění. A ještě zde bylo něco víc, co jsem jako mladý muž objevil a v čem se stále utvrzuji, když jezdím po světě a setkávám se se spolubratry, a to skutečnost, že redemptoristé jsou blízko lidí, jako sám Ježíš Kristus, Boží Syn, který se stal jedním z nás, aby nám byl blízko, aby byl Bohem, který je blízko nás – Emanuel, Bůh s námi.

Samozřejmě, že si vážím všech řeholních společností, protože každá kongregace či řád v církvi jí něco přináší. Je to blízkost a věrnost redemptoristů lidem, kterou může člověk najít všude na světě. Jako třeba v Pobřeží slonoviny, kde zuřil občanská válka a kde dva redemptoristé riskují své životy proto, aby zůstali s lidmi, které všichni ostatní opustili. Nebo ve Vietnamu, kde redemptoristé navzdory pronásledování nadále vykonávají své poslání. Nebo tady v České republice, kde redemptoristé žili v podzemí a tajně vykonávali kněžskou službu, a tak zůstávali věrní svému povolání, své přítomnosti mezi lidmi. To je věc, na kterou můžeme a máme být pyšní. Díky své současné práci lépe poznávám své spolubratry a svou kongregaci a říkám, že jsem pyšný na to, že jsem jedním z této skupiny, a doufám, že vytrvám tak, jako vytrvali moji spolubratři. Myslím si, že objevení toho, že jsem tím, kdo opravdu zastupuje Boha mezi lidmi, především mezi těmi nejpouštěnějšími, nejchudšími, to, že mohu být blízko nich, je tím, co mě činí redemptoristou a co mě zachovává v tomto povolání.

(J. A.): Chtěl bych jen říci, že redemptoristé nejsou povoláni, aby byli jen zbožnými lidmi. Jsou povoláni k tomu, aby byli svatými a lidskými. Jsou to lidé, kteří pociťují blízkost k lidem a jejichž svatost je připomínkou toho, že Bůh je uprostřed nás, nikoli uzavřen nahoře v nebi!

My redemptoristé máme nádherné heslo: Hojně je u něho vykoupení. Je to překrásný popis Boží lásky: hojná, štedrá, nezměrná, překypující, ne polovičatá, ne skoupá, ne lakomá. Bůh je však skandálně milosrdný a bezostyšně odpouštějící. Svou lásku hojně rozdává. A je to toto motto, které vede redemptoristy k tomu, aby hledali chudé a opuštěné, opuštěné společnosti a někdy opuštěné i samotnou církev.

Vrátil bych se k dvěma heslům, které máme. Jedno zní: U něho je hojně vykoupení, a druhé je: U ní, (u Panny Marie), je ustavičná pomoc. Je to ustavičná pomoc, ne omezená, ne na částečný úvazek, ne krátkodobá, ale ustavičná. Myslím si, že tyto dva prvky jsou samým jádrem redemptoristů. Oba vypovídají o nádherné hojnosti, o Boží obrovské štedrosti. A myslím si, že být redemptoristou to všechno vysvětluje. Na svých cestách vidím, ať ve Vietnamu, Pobřeží slonoviny nebo v České republice, jak moji spolubratři redemptoristé toto vyznávají slovem i skutkem, pracují s velkým nasazením, dávají své životy za hojné vykoupení. A to ve mně vyvolává dvě věci. Jednou je to, že se cítím hrdý na to, že patřím ke skupině, která se takovým krásným a příkladným způsobem dává k dispozici. Ale zároveň se cítím zahanbeně, když vidím své spolubratry, jak jsou stále připraveni, jak jsou věrni svému povolání. Je to pro mě upomenutí, svědectví a výzva, abych i já věrně žil toto krásné povolání.

Často právě u nás redemptoristů je téma charismatu někdy dost velkým oříškem. Dominikáni to mají jasné - ti mají tu knížku, františkáni chudobu a radost. Odkrýt poklad dědictví svatého Alfonse se mi však zdá být těžké, protože je to životní motivace jiného druhu. Lidé se na to ptají, spolubratři se s tím potýkají. Zdá se, že redemptoristické charisma není tak jednoduché najít. Co vy na to?

(J. A.): Jedna ze skutečností, která je pro naše charisma ústřední, je to, že jsme povoláni k opuštěným chudým. A je faktem, že stále jsou a vždycky budou opuštění chudí lidé. Tito opuštění chudí mají a budou mít v různých kulturách a v různých obdobích různé tváře. Někdy se vystavujeme nebezpečí tím, že své charisma ztotožňujeme s určitým druhem práce, ať už se jedná o lidové misie nebo práci v médiích apod. Naše charisma nemůže být omezeno na určitou činnost nebo na určitý druh činnosti. Konstituce, které jsou naším průvodcem a kompasem, nám v této otázce pomáhají. Zdůrazňují tři prvky nebo tři úrovně našeho povolání. První: ke komu jsme posláni, druhý: co je obsahem našeho kázání a třetí: jaká je forma naší služby. Někdy toto pořadí otáčíme: díváme se nejprve na formu a tu považujeme za naše charisma. Je pravda, že v prvopočátcích kongregace, když svatý Alfons shromažďoval své první společníky, došlo k velké roztržce, jaké poslání že máme mít. Máme mít školy, máme chodit na misie? Ti, kteří chtěli školy, odešli. Tehdy byly vhodnou formou

lidové misie, protože to byl způsob, jak obnovit víru lidí, kteří byli opuštěni, a byli to tehdy pasáci ze Scala. Ale krátce nato vidíme ve Varšavě svatého Klementa, jak otevírá školy a sirotčince. Jak tomu tedy máme rozumět? V době svatého Klementa a v prostředí, ve kterém on žil, viděl tvář chudých opuštěných právě v těchto sirotcích, kteří byli obětmi války, a otázka, kterou si kladl, zněla: jak mám na tuto situaci reagovat?

Na prvním místě je tedy otázka, kdo jsou opuštění chudí, tady a nyní? Kdo zvláště potřebuje zakusit hojné vykoupení? Generální kapitula svými směrnicemi je pomáhá hledat a nacházet celé kongregaci. Provinciální kapitula to má činit potom na úrovni provincie a každá komunita se musí ptát, zde a nyní, kdo jsou opuštění chudí a jakou službu jim můžeme prokázat.

Je-li naše charisma tak dynamické, může hrozit reálné nebezpečí, že každý bude do hledání chudých opuštěných projektovat své záliby a to, co mu bude vyhovovat, případně to, co mu bude připadat, že má největší efekt. Jaká jsou pravidla?

(J. A.): Charisma je charisma kongregace. Je pravda, že jsou zde individuální a osobní charismata. Ale když skládáme naše sliby, říkáme, že to, co slibujeme, budeme dělat s pomocí našich spolubratřích. To je formule našich slibů. Odtud je tedy jakákoli služba ovocem společného uvažování, uvažování komunity, nikoli osobních vrtochů nebo nápadů.

Jestliže má někdo osobní charisma, a komunita ví, že toto je to nejlepší, čím se může dát do služby lidem, členové komunity jej v takové práci podpoří, i když nejsou sto takovou práci dělat sami. Bez takové podpory by to byla forma

individualismu, kdy jeden využije „nálepku“ redemptoristů pro svou vlastní věc, ve svůj vlastní prospěch. To pak vede k roztržitésti a rozmělnění. Tedy vlastní uvažování má být v kontextu komunity, má být předmětem zhodnocení komunity a nikoli nezávislé na komunitě.

(J. D.): Ano, základní zákon našeho života, který je vyjádřen v konstitucích kongregace, říká, že právem a povinností každého redemptoristy je žít a pracovat v komunitě, že máme vykonávat naše poslání v komunitě do takové míry, že komunita sama se stane misí. Proto říkáme, že každá provincie nebo viceprovincie se má zamýšlet nad svými prioritami, má objevit, jak už můj spolubratr zmínil, co Bůh od nás v tom daném kontextu chce, co máme dělat, co je naším posláním tady a teď. Máme samozřejmě spolubratry - jednotlivce, kteří uvažují tak, že to může upoutat pozornost spolubratřích, a ti pak mohou říci: Ano, to je to, co od nás Bůh chce. Konečná odpověď musí vyjít vždy z komunity. Naše zvláštní dary, naše nápady a sny by měly vždy být podrobeny úvaze a rozhodnutí komunity. To je způsob, jakým redemptoristé pracují. Tím mám na mysli, že můžeme mít velké misionáře, můžeme mít velké proroky, ale to není redemptoristický způsob. Redemptoristé vždy vykonávají své poslání v komunitě.

(pokračování)

S generálními konzultory P. Juventiem Andrade a P. Jackem Dembkem hovořil P. Stanislav Příbyl.

Generální konzultoři P. Jacek Dembek a P. Juventius Andrade s generálním představeným redemptoristů P. Josephem W. Tobinem.

Zprávy ze Svaté Hory

- ❑ V neděli 27. dubna dopoledne zemřel v Charitním domově ve Staré Boleslavi bratr Alfons Karel Sedláček ve věku 87 let. V letech 1999 - 2001 působil na Svaté Hoře. Pohřben byl 2. května 2008 na Hoře Matky Boží v Králíkách. R.I.P.
- ❑ V sobotu 3. května se na Svaté Hoře konala již VII. arcidiecézní pouť za duchovní povolání. Hlavním celebrantem mše svaté v 11.00 hodin byl pražský arcibiskup kardinál Miloslav Vlk. S ním koncebrovali pomocní biskupové Václav Malý a Karel Herbst a několik desítek kněží. Poutě byla zakončena májovou pobožností v bazilice v 15.00 hodin. Pouti se jako každoročně zúčastnilo více než 1000 poutníků z celé pražské arcidiecéze.
- ❑ P. Stanislav Příbyl se v sobotu 3. května zúčastnil mše svaté na památku navrácení Paládia země české do Staré Boleslavi roku 1638. Mše svatá za účasti Otto von Habsburga před polním oltářem jeho otce, bl. Karla I., se konala v kostele Panny Marie ve Staré Boleslavi.
- ❑ O slavnosti Soslání Ducha svatého, v neděli 11. května v 11.00 hodin byla sloužena mše svatá za ty, kdo zvěstují evangelium literární a novinářskou činností a také uměleckým projevem.
- ❑ V sobotu 17. května v 10.30 hodin byla mše svatá při příležitosti pouti bývalých příslušníků PTP. Hlavním celebrantem byl emeritní litoměřický biskup Mons. Josef Koukl.
- ❑ V pátek 23. května se P. Stanislav Příbyl zúčastnil diskuse o rozvojových projektech v zahraničí ve studiu TV NOE v Ostravě.
- ❑ V sobotu 24. května v 10.00 hodin se konala mše svatá při příležitosti poutě Matice Svatohorské. Po mši následovala výroční členská schůze v refektáři proboštství. Více na jiném místě tohoto časopisu.
- ❑ V sobotu 24. května v 11.00 hodin se na Svaté Hoře konala pouť Orla. Mši svatou v ritu podle misálu papeže Jana XXIII. celebraval P. Damián Nohejl.
- ❑ V neděli 25. května jsme oslavili Boží tělo mši svatou a procesím v ambitech. Při bohoslužbě byla přítomna skupina polských poutníků vedená redemptoristou z Toruně.
- ❑ V sobotu 31. května v podvečer jsme zahájili oslavy 276. výročí Korunovace. Hlavním celebrantem večerní mše v 19.30 hodin byl P. Stanislav Příbyl. Hudbu při liturgii doprovázela kromě Svatohorského chrámového sboru i valašská kapela Lačnovjanka.
- ❑ V neděli 1. června byla slavnost Korunovace. Hlavním celebrantem mše v 9.00 hodin byl apoštolský nuncius, arcibiskup Diego Causero. Na mši svaté byl kromě dalších osobností veřejného života přítomen místopředseda vlády Jiří Čunek s rodinou. Při mši zazněla skladba Františka Forsta „Missa Salve Sancta Parens“, zkomponovaná za 1. republiky právě pro Svatou Horu. Lidový zpěv doprovázela valašská kapela z Lačnova, která také po mši svaté a procesích vedla neformální zábavu na Svatohorském náměstí. Odpoledne následovala mariánská pobožnost a ve 14.00 hodin uzavřel slavnost koncert, při němž zaznělo Te Deum Georga Bizeta.

Opravy na Svaté Hoře

■ Před 15 lety byly opraveny a otevřeny Svatohorské schody. Během doby se však na nich podepsal zub času a také vandalové. O jejich péči se stará Nadační fond. Na jeho účtu se v současnosti díky Vaší štedrosti jako reakci na prosbu v minulém čísle časopisu objevují další prostředky. Nejkritičtějším místem je napojení schodů na areál Svaté Hory. Zde se střecha téměř dotýká země a je velmi poškozena. Do schodů zatéká a na jednom místě dokonce hrozí zřícením. Inkriminované místo bylo zaměřeno a nyní probíhá vypracování podkladů pro získání závazného stanoviska Středočeského kraje.

■ V letošním roce pokračujeme v instalaci kamerového systému za 350.000,- Kč. Celková hodnota systému má dosáhnout necelých 3 milionů korun. Tato investice je dotována Ministerstvem kultury v rámci programu ochrany

památkových objektů. My se na ní podílíme přibližně deseti procenty.

■ Probíhají nejrůznější opravy, které jsou hrazeny z příspěvku Ministerstva financí a Ministerstva kultury ve výši 5.000.000,- Kč. Nyní se opravují šindelové střechy, areál Svaté Hory bude zaměřen digitálně do nejmenších detailů, opravují se vrata Březnické brány a kaple sv. Máří Magdalény. Restaurování vrat nám zkomplikovala náhlá smrt uměleckého kováře pana Josefa Mücka. V polovině listopadu začaly restaurátorské práce v jedné reprezentační místnosti na proboštství, kde byly snímány vrstvy omítek až na původní omítku a odhaleny dva výklenky. Restaurátorské práce jsou dokončeny. Nyní se pokládá nová parketová podlaha a opravují se dveře. Nakonec budou učiněny ještě závěrečné restaurátorské zásahy.

■ Uvažujeme rovněž o generální rekonstrukci fasád a kamenných prvků v celém areálu Svaté Hory. Zde se však neobejdeme bez zásadní pomoci státu, protože náklady odhadujeme na desítky milionů korun. V současné době se připravuje projekt jako podklad pro žádost o dotace.

■ Další vizí je rekonstrukce a případná přístavba Exercičního domu. Ani zde se neobejdeme bez dotací. Rovněž tato akce by se pohybovala v řádech desítek milionů korun. Pracujeme na tom, abychom získali dotaci Evropské unie a další granty, které by zabezpečily důstojné ubytování, stravování a konání nejrůznějších akcí v Exercičním domě. Pro realizaci tohoto projektu již existuje předběžný investiční záměr.

Prosím Vás o pomoc Vašemu poutnímu místu. Konto na opravy je 35-520395309/0800, konto na běžné potřeby a provoz Svaté Hory je 520395309/0800 u České spořitelny Příbram.

Za dobrodince se denně modlíme a v pátek v 7.00 hodin je za ně sloužena mše svatá.

P. Stanislav Příbyl, CSsR

Proslov při vzpomínkovém shromáždění k 30. výročí požáru na Svaté Hoře

Svatá Hora, 27. dubna 2008, 14.00 hodin

Vážení hosté této vzpomínkové slavnosti, milí přátelé!

Shromáždili jsme se dnes na Svatohorském náměstí, abychom si připomenuli 30. výročí největší živelné pohromy v moderních dějinách Svaté Hory.

Kdyby nebylo archivních záznamů, fotografií a naší paměti, na areálu Svaté Hory bychom to už dnes nepoznali. Jen zevrubná prohlídka míst, která nejsou běžně přístupná ani nám, kteří se v areálu denně pohybujeme, prozradí něco o hrozivém rozměru požáru na Svaté Hoře.

Za těch třicet let se mnoho změnilo. Černobílé fotografie se zaměnily za barevné, a dokonce za digitální. Tehdejší požární technika sem byla dnes dopravena jako exponáty na výstavu. Stromy vyrostly, některé jsou pokáceny, stejně tak, jako každý z nás zestárnul a mnozí, kteří tehdy hráli nějakou roli v tomto hrozném dramatu, už nejsou mezi živými.

Něco se však nezměnilo. I po třiceti letech Svatá Hora stojí nad Příbramí. Je bezesporu klenotem, jímž je město Příbram korunováno. Stojí na hoře, aby hlásala slávu nejen svou, ale i slávu starobylého města Příbrami a slávu české země všem, kteří sem přicházejí – dnes už doslova z celého světa – obdivovat smysl pro krásu a zručnost našich předků. Hlásá také slávu Boží, když se titíž obdivovatelé krásy ptají po důvodech a původu této krásy.

Drama svatohorského požáru je také dramatem pravdy a lži, dramatem, které bylo hráno po celých čtyřicet let komunistické totality. Dramatem, které i dnes klade stále stejné otázky: Zapálily Svatou Horu skutečně čtyři děti, když si nezodpovědně hrály s ohněm, nebo tu tehdy existovala nějaká objednávka? Tato pochybnost stále zůstává a vyvolává otázky.

Je dobře, že se ptáme... Svatá Hora, tak, jak tu stojí v dnešním krásném slunečném odpoledni, je jedním velkým otazníkem. Otazníkem za otázkou po smyslu života, po smyslu našeho snažení. Je zpytováním svědomí a pokládá nám otázky. Nejen ty technického charakteru, které by mohly znít: „Mohlo by se to stát i dnes? Jsme dobře připraveni? Dokážeme ochránit dědictví našich předků?“ Sloup kouře nad Svatou Horou na třicet let starých fotografiích nám klade i jiné – vnitřní – otázky: „Co zbylo po těch třiceti letech v mém nitru z duchovního dědictví po mých předcích? Neprodělal jsem za ta léta vnitřní požár, z jehož následků není snadné se vzpamatovat?“

Odpovědí na svatohorskou katastrofu bylo mimořádné úsilí o obnovu při zachování toho původního v co největší míře. Odpovědí každého z nás při pohledu na fotografie požáru a na dnešní krásnou Svatou Horu by měla být vděčnost za hodnoty, které jsme dostali do vínku: rodinu, smysl pro pravdu, schopnost milovat, hrdinství obětí pro druhého a další skutečnosti – mezi něž v neposlední řadě patří víra v Boha – které konstituují naši civilizaci a které dnes bohužel až příliš snadno odkládáme do starého železa nebo z nich děláme muzeální exponáty...

Chtěl bych v této slavnostní chvíli poděkovat všem, kteří před třiceti lety přispěli k záchraně Svaté Hory, vyslovit slova odpuštění těm, kteří tuto katastrofu způsobili, případně těm, kteří blokovali záchranu, a vyzvat nás všechny ke společné zodpovědnosti za krásu české země i vnitřní krásu českého člověka.

P. Stanislav Příbyl, CSsR

Okénko Maticе Svatohorské

Z výroční schůze Maticе Svatohorské

Každoročně se na konci května koná na Svaté Hoře pouť Maticе Svatohorské a zasedání výroční členské schůze. Letos se pouť konala v sobotu 24. května 2008. Po mši svaté v bazilice v 10 hodin, které předsedal protektor Maticе P. Stanislav Příbyl, následovala členská schůze v refektáři proboštství. Přítomní členové byli seznámeni s činností Maticе Svatohorské za uplynulý rok, tedy od minulé výroční členské schůze, formou výroční zprávy. Z ní vybíráme některé podstatné aktivity, kterým se výbor Maticе během svého prvního roku práce zvláště věnoval.

V uplynulém roce byl hlavní důraz činnosti výboru Maticе Svatohorské kladen na zdárné dokončení a hlavně zaplacení nových chórových varhan pro baziliku. Za tímto účelem byl vydán inzerát v Katolickém týdeníku, propagace byla též uveřejněna v časopise Svatá Hora, byly raženy stříbrné medaile pro dárcе nad 50 tisíc korun a bronzové k prodeji za 1000 Kč na podporu stavby nových varhan. Maticе Svatohorská se finančně i obsahově podílela na prezentaci Svaté Hory v příloze Katolického týdeníku (č. 49/2007) – 17 nových členů Maticе se přihlásilo právě z podnětu svatohorské přílohy. K 2. květnu 2008 bylo v Matici registrováno 1174 členů.

Díky darům a přispění velkých i malých dárců byl shromážděn obnos potřebný na financování chórových varhan. Termín žehnání nového nástroje byl stanoven na 26. prosince 2007. Veškeré úsilí členů výboru a pana protektora bylo věnováno přípravě této slavnosti. Byly vydány velké certifikáty pro dárcе nad 50 tisíc korun, brožura k žehnání varhan s programem slavnosti, zajištěno víno k požehnání během slavnosti, pozvánky pro oficiální hosty, pan varhanář Šlajch nechal vyrobít prospektové píšťaly pro dárcе nad 100 tisíc korun se stojany k pověšení na zeď. Cateringová firma z Prahy zajistila občerstvení na chodbě rezidence pro pozvané hosty. V průběhu slavnosti byl promítán dokument o stavbě nových varhan, který natočil tým pana Michala Otřísala a Allana Lazarova z České televize.

Na podzim 2007 byl opět vydán Kalendář akcí na Svaté Hoře, na jehož financování se podílela také Maticе Svatohorská. O tento Kalendář akcí je každoročně velký zájem. Maticе Svatohorská se také prezentovala v příloze Katolického týdeníku Pouť na Svatou Horu (č. 18/2008), vydaném na začátku května 2008. Znovu zde byla vytištěna přihláška ke členství v Matici Svatohorské.

Druhou částí projektu stavby nových varhan pro Svatou Horu je stavba velkého nástroje pro západní kůr v bazilice. Bude jej stavět opět pan varhanář Vladimír Šlajch. K dispozici je již kresba zachycující předpokládaný vzhled varhan. Varhany by měly mít 3 manuály, 27 – 30 rejstříků. Spolu se statickým zabezpečením kůru a dalšími pracemi je předběžný rozpočet stanoven na 15 milionů korun. Sběrka na velké varhany bezprostředně navazuje na sbírku na chórové varhany.

Je potřeba se věnovat intenzivní propagační činnosti pro zvýšení povědomí o Matici Svatohorské i Svaté Hoře jako takové. Jednou z forem je rozjednané natáčení CD se skladbami provedenými na nových chórových varhanách. Na nahrávce budou i díla hraná na dvoje varhany, tedy na chórové varhany rozložené na dva nástroje. Je to jednak propagace samotných nových chórových varhan, jednak stavby varhan velkých. Bude se jednat o neprodejná reklamní CD.

Výbor Matice Svatohorské se rozhodl podpořit opravu interiéru zvonice, aby bylo možné do tohoto prostoru přivádět návštěvníky během prohlídek a aby jim byl umožněn pohled na Příbram z této věže. Projekt na zpřístupnění zvonice se zpracovává.

Pro náročný každodenní provoz Svaté Hory, zejména v zimním období, je potřeba zajistit výměnu kotle pro ústřední vytápění areálu. Výbor Matice Svatohorské se rozhodl tuto investici financovat.

Výbor Matice Svatohorské schválil pořízení počítačového programu pro lepší evidenci dárců, zejména těch, kteří přispívají na stavbu varhan a posílají své dary složenkou.

Vzhledem k budoucí zákonné povinnosti vedení účetnictví podvojným způsobem souhlasil výbor Matice Svatohorské se zahájením převodu jednoduchého účetnictví na podvojný a se zakoupením příslušného programu.

Na letošní Korunovací znovu přijeli poutníci z bavorského Bodenmais. Výbor Matice Svatohorské se proto rozhodl tyto jejich poutě na Svatou Horu opakovat také poutí při příležitosti slavnosti v Bodenmais, kdy si místní připomínají přenesení jejich milostné sošky Panny Marie do tamějšího farního chrámu. Tato pouť se uskutečnila v neděli 22. června 2008. Jedná se o navázání konkrétních kontaktů se svatohorskými poutníky (více v příštím čísle časopisu).

Matice Svatohorská je sdružením přátel Svaté Hory. Jejich členství je odrazem snahy jakýmkoli způsobem – modlitbou, vlastní prací či finančním příspěvkem – se podílet na tom, aby toto poutní místo stále více rozkvétalo do krásy a všichni se zde cítili jako doma.

Za všechny živé i zemřelé členy Matice Svatohorské a dobrodince Svaté Hory je každý pátek v bazilice v 7 hodin sloužena mše svatá.

Dobrá kniha

Zdeňka Hledíková: Arnošt z Pardubic

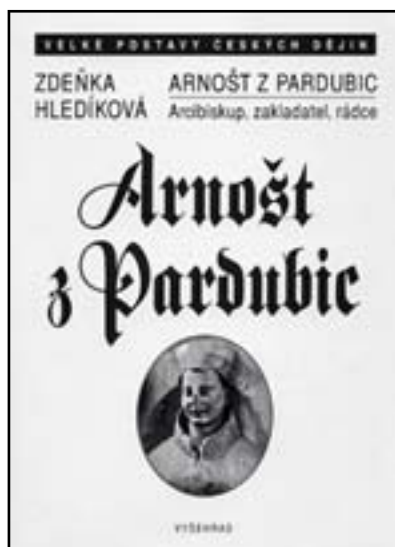
Praha, Vyšehrad, 2008

Autorka představuje osobnost Arnošta z Pardubic jako arcibiskupa, zakladatele a rádce. Původně nepříliš známý Arnošt z Pardubic se stal pražským biskupem v roce 1343 a o rok později po povýšení pražského biskupství na arcibiskupství prvním pražským arcibiskupem. Z doby svých studií na italských univerzitách v Bologni a Padově a z pobytu při kurii v Avignonu si Arnošt do Čech s sebou přinesl kromě důležitého vzdělání a osobních kontaktů i moderního a iniciativního ducha. To všechno našlo odezvu a uplatnění také v Arnoštově roli předního rádce svého krále – Karla IV.

Arnošt z Pardubic „byl arcibiskupem se všemi závazky, které přináší tento úřad, a současně byl prvním z rádců krále, takže zasahoval do veřejných záležitostí státu, jeho politiky, diplomacie, kultury. Být rádcem panovníka vždy patřilo k povinnostem pražského biskupa; jakou povahu toto ‚rádcovství‘ nabude, vesměs záleželo na mnoha okolnostech, mimo jiné i na představitelích obou stran, biskupa a krále“ (s. 35). „Jestliže byly výchozí postoje Karla i Arnošta natolik shodné, že jim umožňovaly celoživotní bezkonfliktní spolupráci (alespoň o žádném konfliktu nic nevíme), jak potom rozlišit podíl jednoho a druhého na podstatných událostech Českého království kolem poloviny 14. století? Z které strany vycházela iniciativa a vůbec koncepce vlády, v čí hlavě se zrodila myšlenka – třeba k založení univerzity, [koncipování Nového Města pražského, ke stavbě Karlštejna] nebo mnoha dalším velkým dílům? Dílo vyhovovalo oběma, praktické možnosti měl král, obsahová náplň byla bližší arcibiskupovi a ten v zájmu společně uznávaného obecného dobra nikdy nezdůrazňoval vlastní zásluhy. Nemohl – a ani nechtěl – vládnout, ale charakter vlády tak názorově blízkého člověka, jakým mu byl Karel IV., mohl v hlavních směrech ovlivnit“ (s. 37). Je tedy zřejmé, že „pohnutky i ‚zásluhy‘ obou mnohdy splývají nebo jeden stojí ve stínu druhého, aniž by bylo možno plně dešifrovat jejich identity“ (s. 35).

Protože „Arnošt z Pardubic byl ale především arcibiskupem, proto tím nejdůležitějším, čím své zemi mohl prospět právě a jen on, byla starost a koncepční i denní péče o vlastní církevní úkoly při vedení diecéze a provincie“ (s. 103). O Arnoštově výslovně církevním působení se píše na dalších stránkách knihy, kde se také dočteme, že jedním z arcibiskupských statků byla v té době i Příbram. Listinami je skutečně doloženo, že Arnošt v Příbrami pobýval. Založil zde špitál, nechal postavit tvrz a kostel. Tím se také blížíme ke Svaté Hoře a Arnoštově mariánské úctě: „Je patrná

Arnoštova jednoznačná mariánská úcta. Ta je sice také dobově podmíněná, ale u Arnošta je výrazně osobní; obvykle je jen nepřímou proklamovaná, ale v jeho životě a díle je všudypřítomná. (...) K jejímu porozumění je nutno se vrátit k mariánskému vidění, které Arnošt zažil jako malý chlapec. Arnošt se jako žák kladské farní školy johanitů zúčastňoval s ostatními chlapci nešpor. Jednou se při zpěvu Magnificat nebo následující antifyony, nejspíš Salve regina (...), podíval na sošku (obraz) Madony na oltáři a viděl, že Panna Maria od něho hněvivě odvrátila tvář; dítě Ježíš, které držela na rukou, se však i nadále na něj laskavě dívalo (...). Polekaný chlapec začal Madonu prosit, aby na něho opět pohlédla, a když viděl, že ta neochotně k němu tvář obrací, stručně poděkoval a s ostatními chlapci z kostela odešel. Neřekl o svém vidění nikomu, ale po letech celou příhodu sám písemně vypsál a vylíčil ji i se svým výkladem události. Přitom zdůraznil vlastní povrchnost, kdy se stavěl hodným a zbožným chlapcem, ačkoliv byl hříšným; taková vlastnost způsobila, jak později vyvodil, Mariinu ošklivost nad ním. Uvedl i to, že pak z Kladska odešel, aniž se obrazu poklonil, a o událost se po léta nestaral, až teprve po mnoha letech ve vedoucím církevním místě v Čechách se odhodlal vše vypsát“ (s. 234). „Tady někde je ale třeba hledat klíč k Arnoštově osobnosti, k jeho celoživotní, opravdové a usilovné snaze docílit – obrazně řečeno – toho, aby Madona svou tvář k němu znovu s laskavostí obrátila“ (s. 239).

Arnoštův životopis od Bohuslava Balbína „pak stojí na počátku značného rozmachu úcty k Arnoštovi z Pardubic v barokním období. Šířili ji v literárních dílech hlavně jezuitští autoři, jelikož tento řád (...) [tehdy] spravoval Arnoštův hrob [v Kladsku]. A jezuité i další řády i vyšší kruhy české a kladské společnosti ji podporovali i ve výtvarné realizaci. Barokní úcta k Arnoštovi z Pardubic vyšla z jeho vidění, které interpretovala ve smyslu vzoru hodného následování, pro výchovné působení. Barokní období proto vyzdvihlo Arnoštovu mariánskou zbožnost a arcibiskupa nakonec představilo jako řezbáře mariánských sošek“ (s. 271). A právě to měla podle jedné z legend být i soška Panny Marie

Svatohorské, kterou Arnošt z Pardubic měl během svých pobytů na tvrzi v Příbrami snad v roce 1348 sám vyřezat...

Knihu si můžete objednat buď přímo v nakladatelství www.ivysehrad.cz, nebo ve svatohorském elektronickém obchodě <http://shop.svata-hora.cz>. K dostání je také v prodejně knih a poutního zboží na Svaté Hoře.

Jana Hovorková

Běžet za vozem

Kázání generálního představeného redemptoristů 10. dubna 2008

Milí spolubratři, drazí bratři a sestry v Kristu,

děkuji otci provinciálovi za jeho milá slova a bratrské přijetí. P. Juventia Andrade a P. Jacka Dembka, generální konzultory, již znáte. Přicházím k vám na závěr vizitace a chtěl bych se jednoduše představit: „Jsem Josef, váš bratr.“ Je to také věta z prvních kapitol Bible...

Scházíme se v době velikonoční, plné radosti ze zmrtevýchvstání našeho Pána. Scházíme se jako ti, kteří patří do rodiny Kongregace Nejsvětějšího Vykupitele, která je rozšířena po celém světě. V České republice byly v rámci vizitace navštíveny vaše domy, domy ze kterých vzešel i jeden nedávno blahoslavený redemptorista O. Metoděj Dominik Trčka (blahoslavlil jej papež Jan Pavel II.).

V dnešním prvním čtení (Sk 8,26-40) jsme četli o setkání Filipa se zámožným, vznešeným etiopským komořím. Předtím však, než se Filip s komořím setkal, byla církev velmi pronásledována a Filip jako Kristův učedník musel přijmout úděl utrpení. Podobně tomu bylo v této zemi, kdy také redemptoristé museli na sebe vzít jho utrpení, stejně tak jako dnes trpí redemptoristé v Iráku, Vietnamu nebo Kongu. Jsem vám velmi vděčný za odvahu nést toto utrpení.

Filip viděl projíždějící vůz a Duch Boží mu vnukl, aby běžel za vozem a promluvil s komořím. Stejně tak my, redemptoristé, jsme povoláni k tomu, abychom šli vpřed, učinili první krok, a dokonce i běželi za vozem, abychom přicházeli k lidem, kteří dnes potřebují Boha.

Když nakonec ten vůz doběhneme a nastoupíme, když se setkáme s lidmi, ptáme se: A co jim máme říci? Odpověď nám dává dnešní evangelium. Ježíš říká: „Já jsem chléb z nebe. (...) Kdo věří ve mne, bude žít navěky“ (srov. Jan 6,51). Ale co to znamená věřit? To neznámá říct si: No, ono asi něco je... I ďábel přece věří, že Bůh je... Ale věřit v Boha znamená být na něm závislý. To, co máme lidem oznamovat, je ta nejradostnější zpráva na celém světě, totiž že Bůh je tím, kdo dává život věčný. A Bůh zůstává věrný svým slibům.

Povoláním nás, redemptoristů, je být misionáři. Máme jít vstříc lidem, „běžet za vozem“ nehledě na náš věk, „běžet za vozem“ nehledě na to, zda jsme hubení nebo tlustí...

A vás, bratři a sestry, bych chtěl požádat, abyste se za nás, redemptoristy, modlili, abychom měli odvahu „běžet za vozem“, abychom měli odvahu sdělovat lidem tu nejlepší a nejkrásnější zprávu na světě: že Bůh nás zve k věčnému životu.

P. Joseph W. Tobin, CSsR

Kázání apoštolského nuncia

při slavnosti Korunovace Svatohorské madony

Svatá Hora, 1. června 2008

Drazí kněží,

milé sestry a bratři v Kristu,

slavíme dnes výročí Korunovace Panny Marie Svatohorské, která se konala 22. června 1732. Byla to slavnost vskutku velkolepá, a trvala osm dní. Je to výraz zbožnosti, kterou projevujeme každý rok, a tak hlásáme spolu s těmi, kteří nás předešli, že Panna Maria, Matka našeho Pána, je také naší Matkou a Královnou.

Bezděčnou modlitbou při této příležitosti jsou slova: „*Zdrávas Královno, Matko milosrdenství, živote sladkosti a naděje naše, buď zdráva! ... Obrat' k nám své milosrdné oči ... Ó milostivá, ó přívětivá, ó přesladká Panno Maria.*“

A) Tato poutní svatyně na Svaté Hoře je pouze jednou hvězdou ve velicím souhvězdí svatyní zasvěcených Matce Boží ve všech částech světa.

Proč všechna křesťanská společenství vzdávají úctu Panně Marii zbožností plnou něžnosti a důvěry? Protože silou víry a pohnutím srdce cítíme, že Panna Maria je Matkou a Královnou, která je nám blízká svým lidstvím a milosrdenstvím a je nesmírně mocnou přímluvkyní u Krále, který je Bůh sám, Otec, Syn a Duch svatý.

Spolu se svatým Bernardem zdravíme Pannu Marii těmito slovy: „*Pamatuj, ó láskyplná Panno Maria, že bys opustila toho, kdo se utíkal pod Tvou ochranu, kdo vzýval tvou moc, kdo prosil o Tvou přímluvu. ... Dobrá Matko Slova, neodvracej se od mých slov, ale slyš je a vyslyš.*“ Panna Maria je všemocnou přímluvkyní, říká svatý Bernard; Kristovo Srdce je však zranitelné vůči přímluvám Matky. Jeden z papežů kdysi napsal: „*Ó Maria, Královno, která stále bdíš, přimlouvej se u nejvyššího Krále, kterého jsi zplodila,*“ oroduj za nás, aby ten, kterému jsi dala život, nemohl odmítnout tvou prosbu.

Maria je Královnou, protože je Matkou Krista Krále. Ona je Královnou, protože vyniká ve svatosti a něžnosti; protože v sobě spojuje dobro všeho stvoření. A my ji s důvěrou prosíme: „*Zdrávas Královno, Matko milosrdenství.*“

Tento den se modleme ke Královně českých zemí. Prosme, aby se víra do nich vrátila a rostla; prosme za biskupy a kněze, aby byli horlivými a neúnavnými apoštolů evangelia, slovem i skutkem; prosme za kardinála Miloslava Vlka, který se zotavuje z následků srdeční nevolnosti a operace; prosme za sebe samotné, abychom ukazovali dobrotu Kristova Srdce slovem i skutkem; prosme za ty, kteří nám vládnou, aby jednali čestně a moudře; prosme za duchovní povolání, aby se do rodin vrátila hrdost na to, že (mohou) dát svého syna nebo svou dceru Bohu, aby nám oni potom ukazovali cesty ke svatosti a lásce.

Žehnej, Panno a Královno, této zemi, která je od Boha vzdálená a stydí se vyznávat evangelium.

B) V dnešním evangeliu jsme četli o setkání Panny Marie a Alžběty.

Četli jsme tento úryvek (také kvůli pozdravu, jímž Alžběta přivítá Pannu Marii: „*Požehnaná tys mezi ženami a požehnaný plod života tvého! Jak jsem si zasloužila, že matka mého Pána přišla ke mně?*“ Tento výraz „*matka mého Pána*“ vystihuje uznání toho, že Panna Maria je Matkou a Královnou.

V tomto úryvku je ještě něco více: „*Požehnaný plod života tvého,*“ říká Alžběta, která potom dodává: „*Vždyť jakmile zazněl tvůj pozdrav v mých uších, dítě se živě a radostně pohnulo v mém lůně!*“

Jedná se zde o setkání dvou žen, požehnaných neočekávanou plodností: jedna byla považována za neplodnou, druhá byla pannou. Protože u Boha není nic nemožného, nosily ve svém lůně Předchůdce (o němž Ježíš říká: Mezi těmi, kdo se narodili z ženy, nepovstal nikdo větší než Jan Křtítel) a Syna Božího, našeho Pána Ježíše. Tyto dvě matky se radují ze svých dvou dětí, ještě nenarozených, které jsou budoucností a spásou všech lidí.

Je to scéna plná lidství a něhy, která zvěstuje nesmírnou hodnotu života od okamžiku jeho početí a sděluje hluboké pohnutí a radost z mateřství. Kristus, který se narodil jako člověk, dává důstojnost a hodnotu narození každého dítěte a mateřství každé matky.

Tato scéna, která je oslavou života, se dnes střetává s morálním problémem odmítnutého mateřství a obětí nikdy nenarozených dětí způsobených obavami, egoismem a nezodpověd-

ností. Potrat je společenskou pohromou a vážnou morální zvráceností, proti níž církev ve jménu Krista hlásá důstojnost každého lidského života od početí až do jeho přirozené smrti. Je to poslání a povinnost církve – biskupů, kněží, řeholníků a věřících – aby mluvili a jednali ve prospěch života, který je zranitelný a bezbranný, proti společenskému postoji definovanému často „kulturou smrti“, která dovoluje hromadnou smrt nenarozených dětí v obrovských rozměrech.

Nemám v úmyslu pojednávat vyčerpávajícím způsobem o otázce potratů, které zákonodárství mnohých zemí povoluje nebo chrání. Nikdo si nad tím ovšem nemůže umýt ruce, protože ne všechno, co je legální, je také morální. My jsme povoláni, abychom bránili život v kázáních, v rozhovorech a ve volbách. Potřebujeme znovu vystavět společnost, která by s radostí přijímala nový život, v protikladu k filozofii, která dovoluje zabíjení dětí v mateřském lůně a která chce tomuto zločinu dát právní titul.

Maria, Matko nejdražšího života, který kdy spatřila tvář země, pros za nás, aby společnost a zákony chránily a pomáhaly matkám a rodinám.

C) Chtěl bych zakončit slovy svatého Bernarda, který vybízí: „V nebezpečích, v úzkostech, v pochybnostech na Marii myslí, Marii vzývej! Stále ji měj na rtech, stále ji měj v srdci. Chceš-li, aby se za tebe přimlouvala, buď pamětliv příkladu, který dala svým životem. Následuješ-li ji, nezbloudíš, prosíš-li ji, neupadneš do zoufalství, myslíš-li na ni, nechybíš, drží-li tě, neklesneš, chrání-li tě, nemusíš se bát, vede-li tě, neunavíš se, je-li k tobě milostivá, dojdeš k pokoji.“ Amen.

+ Diego Causero, arcibiskup, apoštolský nuncius v ČR

Svátosti VIII.

- milníky na cestě k Bohu

Kněžství

Svátost kněžství je v dnešní době, tedy po II. vatikánském koncilu, velmi diskutovanou svátostí. Sekularizovaná společnost na kněze pohlíží většinou s despektem. Podle výzkumu veřejného mínění se kněží v žebříčku nejvíce respektovaných zaměstnání ocitli na třetím místě od konce. Často je na ně pohlíženo jako na pozůstatek hierarchické šlechty z dob feudalismu, která drží v područí velké množství lidí pod pohružkami pekelných trestů a má mí z nich peníze. Je tato skupina lidí zasvěcených Bohu v dnešní době vůbec ještě potřebná?

Dříve, než si odpovíme na tuto otázku, udělejme si její začlenění. Svátostné kněžství patří mezi svátosti živých, které člověk plně přijímá v milosti posvěcující, a mezi svátosti k službě společenství.

Je čestné si přiznat, že často osoby, které přijaly tuto svátost, se nechovaly podle vzoru svého Mistra a Pána a využívaly moci, která jim byla udělena ne k službě společenství, ale naopak, aby jim společenství sloužilo (každý si zde může vybavit některé z „hříchů“ církve, za něž se omluvil papež Jan Pavel II.). Je zde ale potřeba zmínit, že bylo také velké množství těch, kteří tuto svátost pochopili a sloužili, někdy až za cenu vlastního života (srov. Jan 15,13).

Je ale kněžství vynálezem křesťanů? Určitě ne. Když se podíváme do jiných náboženství, vždy v nich byli přítomni lidé, kteří sloužili jedině svým božstvům. Víme, že i v samotném Izraeli byl dokonce vyčleněn celý jeden kmen, kterému bylo určeno, aby Hospodinu obětoval (srov. Nm 1,48-53). Ježíš Kristus nám přinesl Novou smlouvu, která naplnila smlouvu Starou. A křesťanství učí, že jediným a pravým knězem je Ježíš Kristus. On byl poslušný až na smrt, setkává se s Otcem tváří v tvář, On jediný má právo a moc obětovat a zároveň být obětován. Vysvěcení kněží mají pouze účast na tomto jediném Kristově kněžství a jednaj v Jeho osobě.

Právoplatným udělovatelům svátosti kněžství je platně vysvěcený katolický biskup. Právě v biskupském svěcení je plnost svěcení kněžského, protože biskup je nástupcem apoštolů, nejvyššího úřadu v církvi. Kněžství má tři stupně – biskupský, kněžský a jáhenský. Samotná svátost spočívá ve vyslovení určité části konsekrační modlitby (každý stupeň této svátosti má odlišnou konsekrační modlitbu) a ve vkládání rukou (srov. Sk 1,15-26; 6,1-6). Tuto svátost může přijmout každý pokřtěný muž, kterému v tom nebrání žádná překážka či předchozí závazek. Kněží římského ritu jsou povinni žít v celibátu. Ve východních církvích se kněží mohou oženit, ale pouze před přijetím této svátosti. Po přijetí je každému neženatému knězi určen celibát pro nebeské

království (srov. Mt 19,12). Zároveň biskupské svěcení může přijmout jen neženatý kněz. Kněžství je ve všech církvích, které ho chápou jako svátost, nesmazatelné znamení. To znamená, že společně se svátostí křtu se jedná o svátost, která se nedá „odstranit“. Její moc a účinky trvají nezávisle na daném člověku. Je potřeba také zdůraznit skutečnost, že tato svátost je nezaslouženým darem, tedy něčím, co si člověk nemůže získat svojí snahou. Je povoláním od samotného Boha.

Jak bylo řečeno na začátku, kněžství je velmi diskutovanou svátostí. Ať už z důvodu nedostatku povolání (snahy zrušit kněžský celibát či jej učinit dobrovolným), anebo z důvodu omezování na určitou skupinu (snahy umožnit přijímání této svátosti ženám). Kněžství je služba lidem a pro lidi. Kněží by měli být služebníky, kteří udělují Boží lásku v podobě svátostí a pokračují v poslání Ježíše Krista – ukazovat lidem Boha jako Otce a hlásat Jeho království, kde má každý připravené místo. Nezapomínejme se za kněze modlit, protože, jak řekl jeden moudrý člověk, „budeme mít takové kněze, jaké si vymodlíme.“

P. Jiří Ondovčák, CSsR

Exercicie na Svaté Hoře v roce 2008

Podobně jako v roce 2007 jsme se i pro tento rok rozhodli nerozlišovat kurzy podle skupin exercitantů, ale tematicky. Všechny uvedené kurzy, pokud není výslovně napsáno, pro koho jsou určeny, jsou zaměřeny všeobecně pro muže i ženy, manžele i svobodné, staré i mladé.

- 2. 6. – 6. 6. „Panna Maria v dějinách Svaté Hory a našeho života“ - P. Zdeněk Šilhánek, CSsR
- 9. 6. – 13. 6. „Křesťanský pohled na moderní trendy v dnešní společnosti“ - P. Josef Michalčík, CSsR
- 27. 6. – 29. 6. „Služ svému Pánu“ (víkend pro ministranty) - P. Jiří Ondovčák, CSsR
- 14. 7. – 18. 7. „Kreativita – jeden z aspektů Božího obrazu v nás“ (exercicie pro pedagogy, katechety, studenty pedagogických oborů) - P. Petr Beneš, CSsR
- 28. 7. – 1. 8. „Kreativita – jeden z aspektů Božího obrazu v nás“ (exercicie pro pedagogy, katechety, studenty pedagogických oborů) - P. Petr Beneš, CSsR
- 29. 9. – 3. 10. „Panna Maria v dějinách Svaté Hory a našeho života“ - P. Zdeněk Šilhánek, CSsR
- 3. 10. – 5. 10. Setkání pastoračních asistentů - P. Vladimír Málek
- 20. 10. – 24. 10. „Víra v Boha a každodenní život“ - P. Josef Michalčík, CSsR
- 9. 11. – 15. 11. Exercicie pro kněze - Mons. Michael Slavík
- 16. 11. – 22. 11. „Exercicie podle sv. Ignáce z Loyoly“ (exercicie pro kněze) - P. František Hylmar, SJ

- 30. 11. – 4. 12. Exercicie Arcidiecézní charity Praha
- 11. 12. – 14. 12. „Proč vztahy tolik bolí?“ - P. Petr Beneš, CSsR

Začátek exercicií je první uvedený den v 18.00 hodin. Náklady na jednotlivé kurzy jsou uvedeny na internetu. **Přihlášky jen písemně:** Římskokatolická farnost u kostela Nanebevzetí Panny Marie Příbram – Svatá Hora, Exerciční dům, 261 80 Příbram II/591, e-mailem: ex.dum@svata-hora.cz nebo vyplněním formuláře na <http://www.svata-hora.cz>.

Významné akce a poutě

- 31. 5. **Korunovace – vigilie.** Mše svatě v 17.00 a 19.30 hodin (následuje světelný průvod)
- 1. 6. **Korunovace (276. výročí).** Mše svatě v 6.00, 7.30, 9.00 (hlavní mši svatě předsedá Mons. Diego Causero, apoštolský nuncius v České republice), 11.00, 15.30 hodin. Mariánská pobožnost ve 13.30 hodin. Nešpory v 16.15 hodin. Možnost získání plnomocných odpustků
- 24. 6. **Slavnost narození sv. Jana Křtitele.** Mše svatě v 6.00, 7.00, 9.00 a 17.00 hodin
- 29. 6. **Slavnost sv. Petra a Pavla.** Možnost získání plnomocných odpustků
- 5. 7. **Slavnost sv. Cyrila a Metoděje.** Mše svatě v 6.00, 7.00, 9.00 a 17.00 hodin
- 10. 7. **Mše svatá s kardinálem Giovanni Coppou,** bývalým apoštolským nunciem v ČR, v 10.00 hodin
- 20. 7. **Slavnost Nejsvětějšího Vykupitele.** Mši svatou v 9.00 hodin přenáší Radio Proglas.
- 1. 8. **Slavnost sv. Alfonse,** zakladatele redemptoristů. Mše svatě v 6.00, 7.00, 9.00 a 17.00 hodin
- 3. 8. **Bavorská poutě.** Mši svatou v 10.30 hodin slouží emeritní biskup pasovský Franz Xaver Eder. Mariánská pobožnost ve 14.30 hodin.
- 15. 8. **Slavnost Nanebevzetí Panny Marie.** Mše svatě v 6.00, 7.00, 9.00, 11.00 a 17.00 hodin. Možnost získání plnomocných odpustků za obvyklých podmínek a při pomodlení se modliteb Otčenáš a Věřím během návštěvy poutního místa
- 16. 8. **Poutní slavnost – vigilie.** Mše svatě v 17.00 a 19.30 hodin (následuje světelný průvod)
- 17. 8. **Poutní slavnost.** Mše svatě v 6.00, 7.30, 9.00 (hlavní mše svatá; následuje průvod s milostnou soškou Panny Marie Svatohorské), 11.00 a 15.30 hodin. Nešpory v 16.15 hodin. Možnost získání plnomocných odpustků
- 27. 8. **Slavnost výročí posvěcení baziliky (1673).** Mše svatě v 6.00, 7.00, 9.00 a 17.00 hodin. Možnost získání plnomocných odpustků

Hudba při bohoslužbách, koncerty a kulturní pořady

1. 6.	9.00	F. Forst: Missa „Salve Sancta Parens“
1. 6.	14.00	G. Bizet: Te Deum laudamus
14. 6.	15.00	Prohlídka Svaté Hory s koncertem
29. 6.	13.30	Prohlídka Svaté Hory s koncertem
12. 7.	15.00	Prohlídka Svaté Hory s koncertem
20. 7.	9.00	K. Břiza: Mešní proprium
27. 7.	13.30	Prohlídka Svaté Hory s koncertem
10. 8.	17.00	III. koncert duchovní hudby: varhany a orchestr (P. Šmolík - varhany, komorní smyčcový ansámbl)
17. 8.	9.00	St. Jelínek: Mešní proprium

Bohoslužby na Svaté Hoře

Neděle:	6.00, 7.30, 9.00, 11.00 a 15.30 hodin	Mše svatě
	12.00 hodin	Řeckokatolická svatá liturgie
	15.00 hodin	Modlitba posvátného růžence
	16.15 hodin	Zpívané nešpory
Pondělí - sobota:	6.00, 7.00, 9.00 a 17.00 hodin	Mše svatě
	16.30 hodin	Modlitba posvátného růžence

- Svatost smíření:** Příležitost ke zpovědi je půl hodiny přede mší svatou, na požádání kdykoli.
- Svatost křtu:** Je vhodné, aby rodiče křtěného dítěte absolvovali přípravu ve své farnosti.
- Svatost manželství:** Je třeba, aby se zájemci o tuto svatost o ni ucházeli u faráře v místě svého bydliště.
- Svatost biřmování:** Příprava se koná ve středu od 19.00 hodin ve farním sále.
- Ve středu** od 18.00 hodin je ve farním sále katechismus pro dospělé.
- Ve čtvrtek** po odpolední mši svaté je adorace.
- V pátek** v 7.00 hodin je mše svatá obětována za dobrodince Svaté Hory a živé i zemřelé členy Matice Svatohorské.
- V sobotu** po mši svaté v 9.00 hodin je mariánská pobožnost s přednesením zaslaných proseb. Prosbu můžete zasílat na adresu prosba@svata-hora.cz, vyplnit formulář na <http://www.svata-hora.cz> nebo zaslat poštou.
- V sobotu** po mši svaté v 9.00 hodin se ve farním sále koná setkání ministrantů. Kontakt: ministranti@svata-hora.cz
- V postní době** je křížová cesta v pátek od 16.30 hodin a v neděli od 15.00 hodin.
- V květnu** po odpolední mši svaté je denně kromě čtvrtku a neděle májová pobožnost.
- 3. neděli v měsíci** přenáší mši svatou v 9.00 hodin Radio Proglas.

Úřední hodiny farního úřadu:

pondělí - pátek: 9.00 - 12.00 hodin; 13.00 - 15.30 hodin

Prodejna knih a poutního zboží, Svatohorské poutní muzeum a průvodcovská služba

Provozuje: Sacromontana, s.r.o.,
IČ: 27363261, DIČ: CZ27363261

Odp. osoba: Martina Jechortová

Tel.: +420 318 429 943, +420 731 619 800

Fax: +420 318 429 934

E-mail: prohlidka@svata-hora.cz

E-shop: <http://shop.svata-hora.cz>

Otevírací doba prodejny:

po - so: I. - III.: 10 - 15 hodin
IV. - V.: 9 - 16 hodin
VI. - VIII.: 9 - 17 hodin
IX. - X.: 9 - 16 hodin
XI. - XII.: 10 - 15 hodin
ne: I. - XII.: 9 - 17 hodin

Expozice Svatohorského poutního muzea:

Ke zhlédnutí v otevírací době prodejny. Vstupné: 10 Kč, v rámci prohlídky zdarma

Průvodcovská služba:

Prohlídka areálu Svaté Hory včetně návštěvy uzavřených prostor s výkladem. V. - IX. v otevírací době expozice a prodejny, IV. a X. o víkendech. Poslední prohlídka začíná hodinu před zavírací dobou. V jiných případech je možné zajistit prohlídku po předchozí domluvě. Prohlídku větších skupin a cizojazyčnou prohlídku je nutné objednat písemně, e-mailem nebo faxem.

Prohlídka v češtině: 50 Kč / 30 Kč, cizojazyčný výklad: 70 Kč / 50 Kč, rodinné vstupné: 130 Kč, děti do 6 let zdarma

SVATÁ HORA Vydává a rozšiřuje Římskokatolická farnost Svatá Hora, 261 80 Příbram II - 591, tel. 318 429 930, fax 318 429 934, e-mail: basilica@svata-hora.cz, internet: <http://www.svata-hora.cz>, PDA: <http://www.svata-hora.cz/pda>. Vychází 6x do roka. Registrační číslo MK ČR E 11719. Cena časopisu - dobrovolný dar (náklady na 1 výtisk činí 15,- Kč + poštovné). Řídí redakční rada, zodpovídá P. Stanislav Příbyl. Grafická úprava, sazba a tisk Tiskárna Prima spol. s r. o. Expedici zajišťuje Karmelitánské nakladatelství, s. r. o.

BANKOVNÍ SPOJENÍ Česká spořitelna, a. s., okresní pobočka Příbram, č. ú. 520395309/0800.
Zájemci o pravidelné odebírání pište na adresu redakce.

Svatá Hora

vás zve na

Poutní slavnost

Nanebevzetí Panny Marie

Sobota 16. srpna 2008

16.00 hodin – příležitost ke svátosti smíření

17.00 hodin – mše svatá

19.30 hodin – mše svatá

světelný průvod

Neděle 17. srpna 2008

6.00 hodin – mše svatá

7.30 hodin – mše svatá

9.00 hodin – hlavní mše svatá,
procesí s milostnou soškou Panny Marie,
žehnání růží, květin a bylin

tichá mše svatá

13.30 hodin – mariánská pobožnost
s požehnáním poutních
předmětů

15.30 hodin – mše svatá

16.15 hodin – nešpory

V neděli 17. srpna 2008 je možné získat plnomocné odpustky za obvyklých podmínek.

Neříkejme jako někteří:
nemohu, netroufám si.
Vlastními silami ovšem nedokážeme opravdu nic,
ale s pomocí Boží můžeme všechno.

Sv. Alfons Maria de Liguori

